

begrænsede Omraade allerede har bidraget til — give dem en større Arbejdslyst og en større Arbejdsglæde, end det er muligt under de rent privatkapitalistiske Forhold.

Derved — og dermed skal jeg slutte Gennemgangen af dette Lovforslag og Begrundelsen deraf — vil endvidere blive naaet det, at ved et saadant Lovforslags Gennemførelse vil sammen med hele Udviklingen af vor socialpolitiske Lovgivning de Omraader, hvor de vilde og blinde Kampe mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er uundgaelige i det kapitalistiske Samfund, blive indsnævret, og selve Kampene vil blive mildnet. Det er jo en given Ting, at hvor Arbejderne ikke har nogen som helst Indsigt i den Virksomhed, hvori de er beskæftiget, ikke har nogen Indflydelse derpaa, ikke har nogen Mulighed for at faa den rette Andel af Virksomhedens Udbytte, der maa det forme sig saadan, at deres naturlige, menneskelige Kamp for bedre Levevilkkaar, for højere Løn, for kortere Arbejdstid, for bedre Arbejdsvilkkaar, maa blive blind. Det kan ikke være anderledes. Strejker og Lockout er som bekendt — skønt mange idemagogisk Øjemed paastaar det modsatte — et Produkt af det nuværende Samfund, af det kapitalistisk-liberalistiske Samfund; i Lavstiden, i Feudaltiden havde man ikke Strejker og Lockouter paa den Maade, som vi har nu. . . . Ja det er dog noget, enhver ved, jeg ser nok, at en æret Landborepræsentant smiler, men saa er det, fordi han aldrig har tænkt disse Ting til Bunds. Det ærede Medlem behøver blot at læse det 19de Aarhundredes Historie, saa vil han vide, at det er med Kapitalismen, det er med Liberalismen, det er med den frie Konkurrence og alt dette, at Strejker og Lockouter kommer frem. Saa kommer bagefter Fagorganisationerne, saa kommer Socialismen, netop for at raade Bod derpaa; saa kommer Tanken om et socialistisk Samfund, hvor Strejker er ganske overflødig, fordi Arbejderne selv ejer Arbejdsmidlerne, og hvor Lockouter er umulige, fordi Arbejderne ikke udelukker sig selv af deres egne Virksomheder. Men under de nuværende Samfundsforhold føres Strejke- og Lockoutkampe jo for en stor Del i Blinde fra begge Sider. Arbejdsgiverne, særlig de i de store Virksomheder, Direktører, Repræsentanter for Aktieselskaberne, har gennemgaaende ringe Kendskab til eller Interesse for de enkelte Arbejdere i Virksomheden og kan ogsaa vanskeligelt have det. Og Arbejderne har ikke virkelig Indsigt i den Virksomhed, hvori de beskæftiges. Om de arbejder i den ene

eller den anden, kan for saa vidt være dem ligegyldigt; de vil arbejde dér, hvor de faar den højeste Løn og har den korteste Arbejdstid og de bedste Arbejdsvilkkaar, men selve den Virksomhed, hvori de er beskæftiget, er dem ganske ligegyldig. Naar det alligevel ofte gaar bedre, end man skulde vente, er det, fordi Menneskene er bedre end Samfundstilstandene. De har dette urgamle sociale Instinkt i sig, at de kan gennemgaa selv en Periode som den kapitalistiske, der næsten maa udrydde alt, hvad der hedder Menneskekærlighed hos Menneskene, uden at blive fordærvede. Saa forholdsvis gode er Menneskene alligevel, og det gælder ogsaa Arbejderne, saa gamle sociale Urinstinkter har de i sig.

Hvis dette Lovforslag gennemføres, vil Arbejderne faa Adgang til et saadant Indseende i Bedriften, at de, naar de stiller deres formelle Krav, ogsaa vil vide, hvad Virksomheden er i Stand til at kaste af sig. Det er jo klart, at dette i høj Grad vil mildne Arbejdskampen og i høj Grad vil indskrænke Omraadet for disse blinde Strejke- og Lockoutkampe. Derfor er dette Forslag — som altsaa ikke er noget revolutionært, men et reformatorisk Forslag — i en vis Forstand et konservativt Forslag, konservativt i god Forstand, nemlig sikrende en rolig, harmonisk Udvikling og indskrænkende og mildnende de højst uheldige Følger, som den ubundne Liberalisme, som den vilde Frikonkurrence, som den uindskrænkede private Ejendomsret til Produktionsmidlerne fører med sig under de nuværende Forhold. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Dernæst har jeg den Ære at forelægge en Række Forslag om Ratifikation af den danske Rigsdag af en Række internationale Arbejdskonventioner, som er vedtaget paa de internationale Arbejdskonferencer i Washington og Genève. De har tidligere været forelagt her i dette høje Ting, nemlig i 1921 af daværende Indenrigsminister Berg, men naaede ikke længere end til Udvalgene. Efter den internationale Arbejdskonferences Vedtægter er Regeringerne forpligtede til at forelægge disse Forslag om Konventioner. Rigsdagene er ikke forpligtede til at gennemføre dem, men jeg vil dog erindre om, at under den lange Afrustningsdebat, vi havde forleden, var der mange ærede Medlemmer netop blandt vore Modstandere, der slog paa, at vel er Medlemmerne af Folkenes Forbund ikke forpligtede til visse Ting, men det var dog — det var stadig Meningen — Forudsætningen,